

PARAULA I VIDA

Només l'amor és digne de fe

Aquestes paraules del gran teòleg Hans Urs von Balthasar (1905-1988) tenen un gran dinamisme si volem viure i testimoniar la fe cristiana amb fidelitat i obertura. Només l'amor venç i convenç. Només l'amor entregat als més pobres i qualsevol guspira d'amor autèntic, és una interpel·lació per a tots. Nosaltres creiem en l'amor, tal com afirma sant Joan: «*Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut. Déu és amor, i el qui està en l'amor està en Déu, i Déu està en ell*» (1Jo 4,16). En aquest temps de pandèmia, amb la convicció que el Senyor camina amb nosaltres, arriba la Solemnitat del *Corpus Christi*, el Dia de la Caritat. L'Eucaristia és el sagrament de l'amor. Crist la donà per amor, i crea en nosaltres l'amor. Encara que aquest any no sortim pels carrers acompanyant el Senyor sagramentat en processó, proclamarem igualment la nostra fe i farem de les nostres parròquies, comunitats i de nosaltres mateixos, «custòdies» del Crist Eucaristia, i ajudarem la gran tasca que en nom de tots està fent Càritas amb els seus treballadors i els seus voluntaris.

Els Bisbes acompanyants de l'Acció Caritativa i Social de la CEE en el seu Missatge per a aquesta Jornada, amb el lema «*M'ho fèieu a mi*» (Mt 25,40), proposen viure la pandèmia com una gran oportunitat per a tocar les nafres de Crist i descobrir que, rere les seves ferides, hi ha el dolor i patiment dels nostres germans. Aquests «temps durs» conviden a recuperar el sentit de la nostra vida sobretot des de l'amor. Som fràgils i necessitats de salvació. Estimant amb obres i de veritat entrarem en el misteri del Déu que és Amor.

Són temps singulars en què es fan esforços a molts llocs del món per protegir les persones, les famílies, fins i tot les

diverses realitats laborals, de les tràgiques sacsejades que han ferit especialment els vulnerables i més empobrits, i obrint, així, camins a l'esperança. En totes aquestes accions anem aprenent a fer-nos propers i fraterns, per estar a prop dels pobres, dels més vulnerables, dels infants, dels malalts, dels discapacitats, de la gent gran, dels tristos i sols, dels angoixats per l'aflicció i per la fragilitat que ens enfronta a la nostra debilitat. L'Eucaristia ofereix el do de poder unir de forma inseparable la fe i la caritat amb el servei als pobres.

La pandèmia està deixant rere seu moltes vides trencades i profundes ferides que estan essent, però, cicatritzades gràcies a Càritas i a moltes altres institucions i grups de persones de bona voluntat que fomenten els llaços de col·laboració, ajuda mútua i xarxes comunitàries que construeixen la fraternitat amb una comunitat que sosté. Els treballadors i equips de voluntaris de Càritas estan fent cada dia que s'enderroquin els murs separadors gràcies a la dimensió universal de la caritat, que no discrimina ningú. «L'amor només sap de compassió i de dignitat» (cf. *Fratelli tutti* 62). Santa Teresa de Calcuta, amb la seva vida entregada als més pobres i el seu amor a l'adoració del Santíssim, on trobava la força per a la caritat, ens ensenya quelcom que ella experimentava i que encoratjava la seva esperança: «El fruit del silenci és l'oració. El fruit de l'oració és la fe. El fruit de la fe és l'amor. El fruit de l'amor és el servei. El fruit del servei és la pau». En aquestes paraules tenim, de manera palpable, una concreció del que va dir el Senyor: «*Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi*» (Mt 25,40).

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Trobada europea de Pastoral Vocacional

Els dies 14 i 15 de maig, i en format online, una quarantena de participants de 22 països d'Europa van atendre les Jornades de Pastoral Vocacional organitzades des del SEV (Servei Europeu de Vocacions) del Consell de Conferències Episcopals d'Europa (CEE), que coordina Mons. Oscar Cantoni, Bisbe de Como (Itàlia).

Per Espanya, hi van participar Mons. Vives i Mons. Vidal, President i Vicepresident respectivament de la Comissió de Clergat i Seminaris que té confiada la Pastoral Vocacional. També Mons. Hernández Sola i els dos directors de la Comissió i una representant de Vida Consagrada.

La reflexió girà entorn de «La pastoral vocacional en temps de pandèmia» amb dues ponències: una bíblica sobre el discipulat i l'altra sobre experiències d'acompanyament des de la telecomunicació i la necessitat del presencial. Molt interessant fou la compartició de tants països que feu descobrir la creativitat i les conversions dels agents i dels joves.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL MANIFEST POSTHUMANISTA (IV)

Un home cridat a fondre's amb la màquina?

Aquesta idea de què la realitat transcendeix la imatge que ens fem d'ella o la representació que brinda la ciència, no significa que, per als transhumanistes, el fons últim de la realitat sigui un misteri inescrutable o un enigma indissoluble a la racionalitat humana. Significa que ens trobem en un univers interdependent, multicèntric i multifactorial i que els models científics, per elaborats i rigorosos que siguin, no poden preveure, ni anticipar tot el que s'esdevindrà.

En conseqüència, si un model no pot elaborar perspectives segures, no pot considerar-se un model perfecte, sinó una mera aproximació. És difícil no estar d'acord amb aquesta tesi. Fins i tot, els crítics del transhumanisme, els humanistes laics i els teòlegs

catòlics, coincideixen en aquest punt. Una altra cosa és la filosofia neopositivista i cientista que atorga un poder absolut a la ciència a l'hora de desxifrar i explicar la complexitat de la realitat.

El pensament, tal com es descriu des del transhumanisme, no flueix en un únic sentit, sinó que recorre diferents camins que no es poden preveure ni anticipar, perquè està subjecte a un univers de factors i de variables molt gran. Quan hom pensa, no sap, de veres, què acabarà pensant. Si, de fet, ho sap abans de posar-se a pensar, és que no està pensant, perquè el pensament és lliure i dibuixa meandres i circuits que no havia imaginat el pensador que es disposa a exercir, lliurement, el seu pensament.

La incertesa que tenalla el nostre món és qualitativament diferent de la d'altres temps i d'altres èpoques, atesa la complexitat i la interdependència de molts factors que no coneixem. Aquesta incertesa també creix a mesura que creix la pol·lució informativa. Com més informat està el ciutadà, més difícil li resulta fer-se una composició del món, una visió global de la història i del lloc que ocupa l'home en el món.

Des de l'humanisme s'obre un fissura entre l'home i la natura, mentre que en el transhumanisme, l'ésser humà està cridat a fondre's amb la màquina per originar una síntesi que ja no permetrà identificar les fronteres entre l'home i la màquina.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Sólo el amor es digno de fe

Estas palabras del gran teólogo Hans Urs von Balthasar (1905-1988) contienen un gran dinamismo si queremos vivir y testimoniar la fe cristiana con fidelidad y apertura. Sólo el amor vence y convence. Sólo el amor entregado a los más pobres y cualquier centella de amor auténtico, es una interpelación para todos. Nosotros creemos en el amor, como afirma san Juan: «Nosotros hemos conocido el amor que Dios nos tiene y hemos creído en él. Dios es amor, y quien permanece en el amor permanece en Dios y Dios en él» (1Jn 4,16). En este tiempo de pandemia, con la convicción de que el Señor camina con nosotros, llega la Solemnidad del Corpus Christi, el Día de la Caridad. La Eucaristía es el sacramento del amor. Cristo nos la dio por amor, y ella infunde en nosotros el amor. Aunque este año no salgamos por las calles acompañando al Señor sacramentado en procesión, proclamaremos igualmente nuestra fe y haremos de nuestras parroquias, comunidades y de nosotros mismos, «custodias» de Cristo Eucaristía, ayudando la gran labor que en nombre de todos está haciendo Cáritas, con sus trabajadores y sus voluntarios.

Los Obispos acompañantes de la Acción Caritativa y Social de la CEE en su Mensaje para esta Jornada, con el lema «A Mí me lo hicisteis» (Mt 25,40), proponen vivir la pandemia como una gran oportunidad para tocar las llagas de Cristo y descubrir que, tras sus heridas, existe el dolor y sufrimiento de nuestros hermanos. Estos «tiempos recios» invitan a recuperar el sentido de nuestra vida sobre todo desde el amor. Somos frágiles y necesitados de salvación. Amando con obras y de verdad entraremos en el misterio del Dios que es Amor.

Son tiempos singulares en los que se hacen esfuerzos en muchos lugares del mundo para proteger a las personas, las familias, incluso las diversas realidades laborales, de las trágicas sacudidas que han herido especialmente a los vulnerables y más empobrecidos, y abriendo así caminos a la esperanza. En todas estas acciones vamos aprendiendo a hacernos cercanos y fraternos, para estar cerca de los pobres, los más vulnerables, los niños, los enfermos, los discapacitados; de los ancianos, de los tristes y solos, los angustiados por la aflicción y por la fragilidad que nos enfrenta a nuestra debilidad. La Eucaristía ofrece el don de poder unir de forma inseparable la fe y la caridad con el servicio a los pobres.

La pandemia está dejando tras de sí muchas vidas rotas y profundas heridas que están siendo, sin embargo, cicatrizadas gracias a Cáritas y a muchas otras instituciones y grupos de personas de buena voluntad, que fomentan los lazos de colaboración, ayuda mutua y redes comunitarias que construyen la fraternidad con una comunidad que sostiene. Los trabajadores y equipos de voluntarios de Cáritas están logrando cada día que se derriben los muros separadores gracias a la dimensión universal de la caridad, que no discrimina a nadie. «El amor sólo sabe de compasión y de dignidad» (cf. *Fratelli tutti* 62). Santa Teresa de Calcuta, con su vida entregada a los más pobres y su amor a la adoración del Santísimo, donde encontraba la fuerza para la caridad, nos enseña algo que ella experimentaba y que animaba su esperanza: «El fruto del silencio es la oración. El fruto de la oración es la fe. El fruto de la fe es el amor. El fruto del amor es el servicio. El fruto del servicio es la paz». En estas palabras tenemos, de manera palpable, una concreción de lo que dijo el Señor: «Cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis» (Mt 25,40).

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

«Emocionari literari», nou projecte del Museu Diocesà d'Urgell

El Museu Diocesà d'Urgell ha posat en marxa una nova manera de visitar les obres d'art que ha anomenat «Emocionari literari», una oferta per al visitant del museu i el conjunt catedralici que uneix l'àmbit literari amb les obres d'art. Es va presentar al públic aquest «Emocionari literari» el passat 21 de maig, amb un espectacle poético-musical que va recórrer el conjunt catedralici, a càrrec del poeta Josep Pedrals i els músics Marc Egea i Arnau Obiols, i que comptà amb la col·laboració de l'Escola de Folk del Pirineu.

El dimarts 18 de maig van presentar el nou projecte a la premsa la Delegada de Patrimoni, Sra. Clara Arbués, i el Sr. Jordi Quer, Tècnic en cultura i patrimoni, en el marc del Dia Internacional dels Museus (DIM). Es tracta d'un recorregut per les obres del museu, guiat per uns audiòfons, en què el visitant té l'oportunitat de sentir les emocions que expressen obres rellevants de la literatura, ja sigui d'àmbit local o europeu, a través dels textos d'escriptors i escriptores contemporanis, escoltats en una audioguia. Els enregistraments, a càrrec d'actors pirinencs, fan que la visita esdevingui un joc de miralls entre la imatge i la literatura.

Els escriptors escollits són poetes i novel·listes nascuts del s. XIX ençà: Fernando Pessoa, Lev Tolstoi, Maria-Mercè Marçal, Marcello Fois i Albert Villarro, entre d'altres. Els textos escollits, com un reflex de les cicatrius de la història contemporània, volen fer simbiosi amb les obres del museu i del conjunt catedralici, dipositàries així mateix d'experiències profundament humanes, i que ens mouen cap a transcendir la part més humana per anar cap a l'espiritualitat.

L'«Emocionari literari» s'ha dut a terme amb el suport del Departament de Cultura i l'Institut d'Estudis Ilerdencs com un projecte que cerca l'acostament de la cultura vinculada amb la religiositat al públic general. L'any 2019 es va posar en marxa l'itinerari «Banda sonora», en què es vinculen obres del museu i música contemporània, i que també es pot seguir actualment.

El Museu diocesà i conjunt catedralici està fent un esforç en el darrer any per fer permeable —tot i els límits establerts d'aforament per les autoritats— tot el conjunt d'obres del museu i l'esperit de recolliment i calma de la Catedral, al públic de la ciutat de La Seu d'Urgell i de la comarca, i també als visitants de fora.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

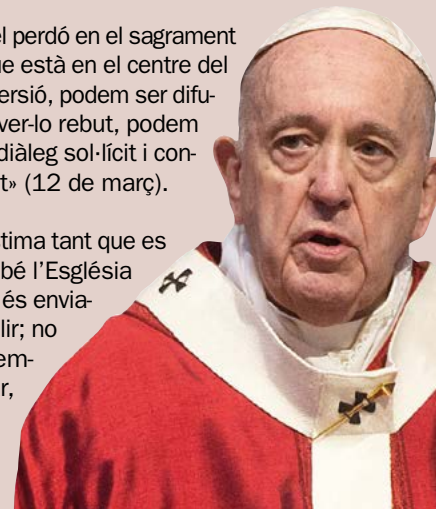

@Pontifex: «Tots tenim malalties espirituals, i no podem curar-les nosaltres sols. Necessitem que Jesús ens curi; és necessari presentar-li les nostres ferides i dir-li: «Jesús, soc aquí davant teu, amb el meu pecat, amb les meves misèries. Tu pots alliberar-me. Sana el meu cor»» (11 de març).

@Pontifex: «El començament del retorn a Déu és reconèixer-nos necessitats d'Eiil, necessitats de misericòrdia. Aquest és el camí just, el camí de la humilitat» (12 de març).

@Pontifex: «En rebre el perdó en el sagrament de la Reconciliació, que està en el centre del nostre procés de conversió, podem ser difusors del perdó: en haver-lo rebut, podem oferir-lo mitjançant el diàleg sol·lícit i confortant a qui està ferit» (12 de març).

@Pontifex: «Si Déu estima tant que es lliura a nosaltres, també l'Església té aquesta missió: no és enviada a jutjar, sinó a acollir; no a imposar, sinó a sembrar; no a condemnar, sinó portar a Crist que és la salvació» (14 de març).

Mons. Vives encoratja els joves mediadors al Col·legi Sant Ermengol

La V Promoció d'Alumnes Mediadors i Mediadors en l'àmbit escolar del Col·legi St. Ermengol, a Andorra la Vella, va fer la cloenda de la seva formació i va viure el pas-sat 19 de maig una jornada especial, amb l'acte de lliurament dels diplomes acreditatius que fou presidit, de manera excepcional, per Mons. Joan-Enric Vives.

La Directora, Sra. Maria Josep Pascual, va fer entrega dels diplomes que ho certifiquen i l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, també President del Patronat rector de l'escola, els va dirigir unes paraules. Mons. Vives

els parlà de la importància de l'educació en la pau, i els encoratjà a seguir en els valors de la convivència i cooperació, de l'escolta i el diàleg. Aquests són valors necessaris entre les persones per promoure la seva dignitat, la su-

peració harmoniosa dels conflictes, el perdó i la tolerància. Els va assenyalar que saber aprendre a modular el conflicte és una eina educativa i de creixement individual i col·lectiu.

Els 16 nous alumnes mediadors que van rebre el diploma cursen 3r i 4t d'ESO i 1r de Batxillerat, actualment. El Servei de Mediació de Secundària està vigent des del curs 2011-2012.

Jocs Florals i Festa de Maria Auxiliadora al Col·legi Sant Ermengol.

El dijous 20 de maig es van celebrar els XXXVII Jocs Florals del Col·legi Sant Ermengol prop de la Festivitat de Maria Auxiliadora, com és tradició. Aquesta edició ha estat especial, marcada per la pandèmia de la Covid-19 i pel protocol de les mesures sanitàries que ha fet que els alumnes de 4t d'ESO hagin estat presents i els altres cursos hagin seguit l'Eucaristia en format online des de l'escola.

La celebració va ser presidida per Mn. Pepe Chisvert que va exhortar els alumnes a seguir l'exemple dels deixebles d'Emmaús, ca-

minant amb el Senyor a prop. Els va animar a retornar a la vida i a trobar en les persones amb qui fan camí, signes d'esperança i de pau.

Posteriorment, sota l'atenta mirada de Nostra Senyora de Meritxell, es va fer entrega dels premis dels Jocs Florals i es va felicitar tots els alumnes, ja que tots d'alguna manera en són guanyadors i guanyadores per tot l'esforç, companyonia i resiliència que han mostrat durant aquest curs tan excepcional.

Reunió ordinària del Consell diocesà d'Economia. Presidit per l'Arquebisbe Joan-Enric, es va reunir el Consell diocesà d'Assumptes econòmics el dia 17 de maig de forma telemàtica. Hi van participar a més de l'Arquebisbe, el Sr. Carles Martín, el Sr. Josep Casanova, el Sr. Xavier Coll, el Sr. Joan Orrit, el Sr. Antoni Simón, el Sr. Da-

niel Marsol i Mn. David Codina, que actuà de Secretari. Es van excusar Mn. Mauri i Mn. Navarri.

Es va presentar el balanç econòmic del 2020 del Bisbat i de les institucions diocesanes, que fou aprovat, i també el pressupost per a l'any 2021. Es va explicar l'abast de les millores realitzades en diversos àmbits, així com la situació viscuda a causa de la pandèmia que ha afectat de forma important els ingressos de la Diòcesi. També es van donar informacions sobre els projectes importants de millores i inversions per al 2021.

La renovació de la pastoral juvenil, tema principal de la trobada del SIJ

El dilluns dia 17 de maig de 2021 es va celebrar a Barcelona la reunió del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), presidida per Mons. Sergi Gordo, Bisbe auxiliar de Barcelona i Bisbe delegat per la Conferència Episcopal Tarraconense en l'àmbit de la pastoral juvenil. Per Urgell hi va participar la Sra. M. Carme Girart, de la Delegació de Pastoral de Joventut d'Urgell.

Després de la pregària inicial, els membres del SIJ van reflexionar sobre el camí recorregut fins ara com a SIJ i sobre els plans de futur d'aquest Secretariat. Van rebre la visita de Mons. Artur Ros, Bisbe auxiliar de València i President de la Subcomissió de Pastoral de Joventut de la Conferència Episcopal Espanyola, i D. Raúl Tinajero, Prevere i Director del Secretariat de la Subcomissió de Pastoral de Joventut de la CEE, que els van presentar l'itinerari de treball a fer en relació a la renovació del projecte marc de pastoral de joventut de la CEE. Després d'un diàleg amb ells, els delegats de joventut van treballar unes qüestions en relació a l'esmentat futur projecte marc de pastoral de joventut.

Es va cloure la trobada amb un dinar de germanor, amb l'alegria de retrobar-se presencialment i la certesa que el tema tractat serà profitós per als joves de les deu diòcesis catalanes.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prevere, i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, verge carmelitana, de Medina del Campo.

8. ■ Dimarts [2Co 1,18-22 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. *Tortosa*: □ Dedicació de la Catedral. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Dimecres [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Efreim (306-373), diaca siríac i dr. de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Dijous [2Co 3,15-4,1.3-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. □ Divendres [Os 11,1b.3-4.8c-9 / Sl: Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jo

19,31-37]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. □ Dissabte [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Lc 2,41-51]. Cor Immaculat de la Benaurada Verge Maria. *Tortosa*: □ Santa Maria Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel. de Reus, fund. de les Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Joan de Sahagun,

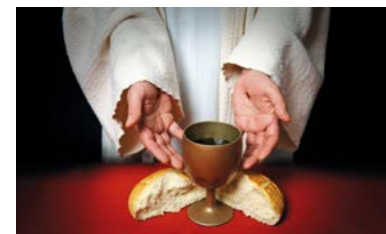
prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. ■ Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 17, 22-24 / Sl 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4, 26-34]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prevere franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prevere; sant Aventí, màrtir; santa Aquil·lina, verge.

El Cos i la Sang de Crist (B)

COMENTARI

La sang de Crist ens purifica de les obres mortes

Hi ha realitats cristianes tan profundes que no les podem abastar amb una paraula o una reflexió. Això passa amb l'Eucaristia o en la seva festa per excel·lència que és el Corpus que celebrem avui. El nom és «solemnitat del Cos i la Sang de Crist». I precisament enguany la Paraula de Déu fixa la nostra atenció en la sang de Crist, present en l'Eucaristia. Per una banda ens recorda l'aliança de Déu amb els homes. Ho veiem en la primera lectura: *Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí*. L'aliança és el pacte que fa Déu amb el poble pel qual el poble es compromet a seguir totes les normes de l'aliança: *El poble respongué: Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot*. La sang aspergida indica la voluntat del poble de seguir la llei del Senyor, és el seu compromís amb Déu. Per altra banda, aquesta sang també era el perdó dels pecats. Diu la carta als hebreus: *La sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment*. Però la sang dels animals només era una ombra de la veritable sang que salva els homes: *Crist s'ha ofert ell mateix a Déu com a víctima sense tara*. Per això continua la segona lectura: *Amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort perquè puguem donar culte al Déu viu*. Ell ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Bevent la sang de Crist en l'Eucaristia rebem el perdó dels pecats i som capaços de complir veritablement la voluntat de Déu. Per això l'evangeli ens narra aquest moment que Crist es fa present en el pa i el vi. *Jesús prengué el pa i digué: Preneu-lo: això és el meu cos*. Després prengué el calze i digué: *Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tot els homes*. L'Eucaristia, doncs, és el perdó dels nostres pecats i la força que necessitem per a ser fidels a Déu, per respondre al pacte d'amor que Déu ha fet amb els homes.

Mn. Jaume Pedrés

► Lectura el llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisés anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisés escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

► Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, soc el vostre servent, / ho soc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves prometes, / ho faré davant del poble. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisés, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

► Lectura del libro del Éxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

► Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su «tienda» es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?". Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí». Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.